

LA MEDITATION (I)

Pourquoi méditer ? (A)

(MEDITAȚIA (I)

(De ce să medităm ?)

Data: 17 septembrie 1973

Durata: 22'38

(Întrucât) unui Inițiat nu-i place îngustimea, el vrea să cuprindă trecutul, prezentul și viitorul. De aceea, zi după zi, în rugăciunile, în meditațiile sale, în tăcere, el pregătește tot ce este necesar pentru a cunoaște Universul. Iar apoi, el încearcă să creeze pe pământ, după legi, toate minunățiile pe care le-a contemplat în Înalt.

În această pagină, vorbesc despre un Inițiat căruia îi plac orizonturile largi, care vrea să fie în vastitate, în imensitate, căruia nu-i prea place să fie îngust. Și cum reușește el să «lărgescă» lucrurile, să le înfrumusețeze, să le îmbunătățească ? Pentru că această pagină ne spune că nu putem îmbunătăți lucrurile, nu le putem înfrumuseța, dacă n-am văzut alte imagini, alte exemple, alte modele, alte existențe, pentru a putea, după aceea, să le concretizăm. Nu putem crea lucruri noi, mai bune, dacă n-am văzut undeva sau n-am contemplat undeva ceva care depășește ceea ce este real sau aparent. Așa că iată de ce Iisus a spus: «Să fie precum în Cer

așa și pe Pământ.» Deci el contemplase lucrurile așa cum sunt ele în Cer. Ca să poată dori așa ceva, el a văzut, a contemplat, a comparat – și a constatat că nu se compară cu ce este aici, pe pământ; lucrurile din Înalt, din Cer sunt de o asemenea perfecțiune, de o asemenea splendoare, încât atunci când vezi diferența, dorești (să fie și aici la fel). Iată de ce a dorit el asta, în rugăciunea lui. El a văzut că aici era urât, dezordonat, deformat, totul era asimetric, deplorabil. Și cum el voia frumusețea, îi plăcea esteticul, a cerut Domnului să trimită lucrători, ca în sfârșit, pământul să devină un Paradis, să semene cu Cerul. Ei da, dar pentru ca lucrul acesta să se întâmple, este obligatoriu, este de la sine înțeles că e nevoie de ființe care pot evada, care pot părăsi puțin realitatea... urâtă; să meargă undeva să contemple frumusețea și apoi să se întoarcă pentru a ajusta puțin lucrurile, a le aranja, a le înfrumuseța. Iar aceasta este munca Inițiaților. Prin meditațiile lor, prin dedublări, prin contemplații ei reușesc să perceapă, să capteze această perfecțiune din Înalt și apoi doresc să aducă această îmbunătățire aici. Altfel, oamenii obișnuiți, care nu cunosc această modalitate, de a se îndepărta, de a vedea, de a contempla și apoi de a se întoarce pentru a îmbunătăți, pentru a schimba lucrurile, rămân aici, pe pământ, nu se duc nicăieri, nu văd modele și atunci lucrurile rămân cum au fost – doar cu câte un mic progres, pe undeva, cu câteva ameliorări. Dar și acestea sunt datorate acestor genii, acestor adevărate divinități,

care se reîncarnează și care prin arte – prin muzică, pictură, sculptură, arhitectură – reușesc să îmbunătățească puțin lucrurile care sunt într-o stare deplorabilă. Când ne gândim cum era în trecut: numai natura era frumoasă, încântătoare, cu plantele și florile ei, în timp ce viața oamenilor – cu casele, hainele, hrana lor – era atât de urâtă. Acum, datorită acestor entități, care coboară, care aduc noțiuni noi, mai frumoase, mai aproape de Cer, această lucrare continuă, de secole și secole.

(Să vedem) acum de ce trebuie să medităm, să contemplăm, să ne înălțăm, părăsind puțin această lume prozaică și dezagreabilă și dizarmonioasă: tocmai, pentru a putea aduce apoi forme, măsuri și dimensiuni complet diferite, mai bune.

Numai că trebuie înțeles și cum să meditezi, cum să contempli, asupra a ce. Pentru că mulți oameni meditează, dar la ce meditează ei ? La lucruri foarte pământești: cum să-și aranjeze afacerile, cum să câștige bani, cum să sărute o femeie; deci, și în meditațiile lor au coborât atât de mult, totul este atât de material, de prozaic. Or, nu acesta este scopul meditației, al contemplării, ci de a te putea înălța pentru a contempla, a percepe, a înțelege și de a te întoarce apoi pentru a aranja lucrurile ceva mai bine. Dacă scopul meditației sau al contemplării nu este acesta, e degeaba. Dar vedeți, în capul oamenilor nu este limpede. «Ce faci ?» «Meditiez !» Și la ce meditează ? Dumnezeu știe ! Sunt meditații și meditații. Și de

ce după atâtea meditații și contemplații și rugăciuni, oamenii nu și-au îmbunătățit existența ? Gesturile, atitudinile, purtarea lor sunt mereu aceleași; aceleași slăbiciuni, aceleași vicii, aceleași stupidități, aceleași grosolănii, aceleași incapacități, aceleași stângăcii – dar ei au meditat, au meditat, au meditat, au contemplat. Asta dovedește că n-au găsit încă secretul meditației și contemplației. Și este adevărat că sunt mulți oameni care meditează toată viața. Și atunci de ce sunt tot așa/neschimbați – dacă nu mai rău ? Pentru că nu și-au pus niciodată problema în felul acesta. O contemplație înseamnă a merge să contemplăm ceea ce ne depășește și a fi uimiți, încântați, aproape răpiți (de încântare). După o meditație ei sunt reci, glaciali, în interior nu este nici o încântare, nici o inspirație. A fost degeaba. Degeaba. O meditație, o rugăciune trebuie să schimbe măcar privirea, zâmbetul și gesturile, mersul; s-a adăugat ceva nou, măcar o particulă care vibrează altfel. Vedeți deci că, fără criterii, nu putem ști dacă cineva a meditat bine sau nu. Iar eu pot ști dacă cineva a meditat cu adevărat sau (dacă în ce făcea el) nu era mai nimic, gândurile lui se învârtteau în jurul unor lucruri foarte pământești. Nu, meditația înseamnă că intelectul se înalță, adică alege un subiect, se concentrează asupra unui subiect care depășește viața obișnuită. Subiecte există, viața nu este lipsită de subiecte elevate. Iar când reușim să ne concentrăm foarte bine asupra a ceva atât de înalt, de frumos, atunci vine și contemplația, atunci

Încetăm să medităm, atunci trebuie să încetăm să reflectăm și doar să contemplăm acea frumusețe, să ne lăsăm impregnați de această perfecțiune. Iar apoi, dacă reușim să ne identificăm cu această frumusețe sau cu acest subiect, cu acea ființă din cele mai sublime, e cu atât mai bine. Dar la început este meditația, concentrarea; apoi urmează contemplarea, ne oprim asupra unei imagini, asupra a ceva perfect și bem, ne bucurăm, suntem fericiți; iar apoi, dacă putem merge și mai departe... Iată metode minunate; atunci când le cunoaștem, avem mai multe rezultate. Toți marii pictori ai trecutului și marii sculptori și filozofii, poeții, toți lucrau în acest fel. Li se explica întâi că pentru a putea crea ceva sublim, care nu seamănă cu toate aceste grosolănii, aceste idioțenii pe care le produc alții, trebuie să mergi într-o lume care este mult mai perfectă decât a noastră. Rămânând în ea câteva minute, câteva ore sau câteva zile, ești impregnat, îmbibat, atât de influențat, de pregătit, încât și dacă nu vrei, ești obligat să crezi ceva care depășește mentalitatea obișnuită. În felul acesta geniile – adevăratele genii – au dat omenirii capodopere, mai întâi concentrându-se asupra unor lucruri splendide. Dar acum, din păcate, oamenii au uitat această practică, atât de mistică, atât de inițiativă, atât de benefică, și rămân într-o realitate prozaică, prea aproape de zgomot, prea aproape de urâțenie și crează ! Da, crează, dar creațiile lor nu ne pot duce în acea lume a frumuseții, a perfecțiunii. De ce celelalte opere ne puteau duce (în acea

lume) ? Contemplându-le, privindu-le, te legai de acele existențe care ne depășesc și începeai să simți, să vibrezi, să înțelegi lucruri minunate. Iată de ce este util să mergem să vedem, să contemplăm capodoperele geniilor: pentru că locul pe unde au trecut, drumul parcurs de ei, îl parcurgem și noi, chiar fără să vrem și ei ne duc în aceleași regiuni în care au trăit, unde au văzut acele lucruri; în aceasta constă utilitatea artei, latura ei educativă. Artă, dar nu cea contemporană, pentru că arta contemporană nu vă duce în acele regiuni, dimpotrivă, ea vă duce în regiuni subterane, unde se află urâtenia, deformarea, suferințe, neînțelegeri, dureri, crispări, îndoieli, bănuieli, deformări, elucubrații... și este foarte primejdios pentru omenire. Acești creatori, acești oameni de artă, acești artiști duc omenirea spre pierzanie. Și chiar gânditorii care scriu cărți și care n-au contemplat, n-au meditat, n-au trăit (în altă realitate), nu s-au dedublat, n-au vizitat regiuni celeste... ei scriu cărți, scriu cărți, dar aceste cărți îi dezagregă pe cei care citesc, introducând în ei dezordinea, harababura, îndoiala, de exemplu, necredința, revolta, anarhia... tot. În prezent sunt multe lucrări scrise de scriitori care n-au vizitat niciodată regiunile cerești. Și cum se poate ști dacă cineva a vizitat regiunile cerești ? Prin influența pe care o au, prin lucrurile pe care le trezesc în voi. Dacă nu reușesc să trezească latura bună, latura luminoasă, puritatea, raționalul, ceea ce e minunat, atunci n-au vizitat niciodată nimic. Iată, deci, dovada. Cineva care reușește să

trezească în noi tot ce e logic, rațional, minunat, tot ce e frumos, tot ce e moral, tot ce e inteligent, acela a făcut eforturi pentru a urca. Și când urcăm, primim lucruri celeste; iar aceste lucruri celeste continuă să lucreze, să vibreze în persoana care le-a primit, iar aceste particule, aceste elemente, dacă vreți, vibrează în așa fel, încât îmbunătățesc întreaga lume. Iată scopul artistului, al unui Inițiat. De fapt, Maeștrii, Inițiatii, artiștii, misticii se regăsesc în acest domeniu, în sensul că toate cele trei categorii acționează binefăcător asupra omenirii. Primii (artiștii) prin capodoperele lor artistice, cei din a doua categorie (oamenii religioși sau misticii sau moraliștii) prin emoțiile lor, prin iubirea, bunătatea și puritatea lor; iar cei din a treia categorie – Inițiații, Maeștrii, pe care îi pun deasupra, pentru că ei ating Cerul aproape direct – și ei răspândesc lumina. Artiștii prezintă forma, forme din ce în ce mai perfecte și frumoase și luminoase; moraliștii prezintă sentimentul – sentimentul, care reprezintă conținutul - iar Inițiații, Maeștrii (aduc) sensul – sensul, adică aspectul, inteligență, principiu, lumină. Toate aceste trei categorii se regăsesc împreună în scopul lor - acela de a îmbunătăți, mereu de a îmbunătăți, a îmbunătăți, a îmbunătăți, a perfecționa, a perfecționa... Numai că ei procedează în moduri diferite, după capacitățile, harurile, calitățile lor: prima categorie acționează la nivelul formei, a doua la nivelul conținutului, iar a treia la nivelul sensului. Dumnezeu s-a ocupat de asta. Inteligența Cosmică știa foarte

bine că e nevoie de 3 categorii și le-a pregătit, le-a dat învățătură, le-a format și cele 3 lucrează asupra a 3 laturi ale ființei umane. Latura estetică este forma, latura morală este conținutul, iar latura lumină este inteligența. E simplu, e limpede. Și când știm aceste lucruri, devenim largi (în spirit) – și nu înguști. Vedem îngustimea, bigotismul la religioși, la artiști, dar nu la Inițiați. De ce? Artiștii cred că numai arta, capodoperele lor contează, restul n-are nici o importanță. Și asta e deja îngustime. Iar ceilalți, sunt și ei cam bigoți, nu există (pe lume) decât capela lor, convingerea lor, modul lor de a fi morali, de a fi virtuoși – și asta înseamnă îngustime, bigotism și Inchiziție. Pe rug! Numai Marii Maeștri sunt largi (în vederile lor); numai ei știu că arta nu este suficientă și că latura mistică nu este nici ea suficientă. De ce? Pentru că simți lucrurile, le trăiești, de acord, dar nu este limpede, nu e limpede, nu le înțelegi – nu îndeajuns pentru a le vedea cum trebuie, pentru a le clasa, a le analiza... Pentru aceasta mai trebuie un element – care misticilor le lipsește. Sunt buni, blânzi, religioși, dar nu e prea multă știință în mintea lor. Nu este - nici filozofie, nici știință, nimic. Și câte n-am auzit, în această privință: «N-avem nevoie de asta, nici de știință, nici de nimic; numai de latura mistică, ea e suficientă!» Câți religioși nu mi-au spus asta. N-au nevoie să cunoască nici ierarhiile, nici îngerii... Suntem buni, suntem blânzi... Ei da, dar o bunătate stupidă e cea mai mare nenorocire din câte există. Când lucrurile sunt vagi, (lipsite de

contur), crepusculare, încețoșate... Nu, nu, nu, trebuie să urci, tot mai sus, să înțelegi lucrurile, să le vezi, să fie limpede, limpede, limpede... Inteligența ! Iată cum gândesc eu. Iar după aceea, desigur, să fii moral, să fii mistic, să ai o inimă extraordinară, să simți. Și apoi să acționezi, să îmbunătățești lucrurile, să fii artist, să posezi latura estetică. Iată cum e omul complet. Cel care nu este așa nu e complet și nu trebuie niciodată să-l iei drept model, drept ghid. Și sunt atât de mulți, mișună lumea de astfel de oameni – formați-deformați, adică formați în privința unui singur aspect și nu și asupra celorlalte. Nici smochină, nici strugure (= nici cal, nici măgar). Ei, dragi frați și surori, vedeți deci cum înțeleg eu lucrurile ? Vedeți ? Și voi nici n-ați băgat de seamă. (Eu vreau) plenitudinea, iubesc plenitudinea, «lărgimea», să cuprinzi tot ce se poate, cele trei aspecte: dacă vreți, să fii în același timp filozof, apoi religios, moralist și apoi artist.

LA MEDITATION (I)

Pourquoi méditer (B)

(MEDITAȚIA)

Data: 17 septembrie 1973

Durata: 20'46

Dacă mi s-ar da posibilitatea materială, ați vedea, întreaga lume ar fi un Paradis. Dar n-am mijloacele necesare. În mintea mea e plenitudine, nimic nu lipsește; în mintea mea sunt lucruri formidabile, extraordinare. Și unde le-am văzut ? Și eu am fost să le caut, am petrecut ani de zile dedublându-mă și contemplându-le. Cea mai mare tristețe pentru mine este de a nu le putea realiza; e cea mai mare tristețe, ca o femeie care are tot (ce dorește), dar nu poate avea copii. Și atunci e foarte tristă, foarte nefericită, pentru că cea mai mare nefericire pentru o femeie este să nu aibă un copil. Și eu sunt tot așa: să nu pot să am copii, adică să creez ceea ce este în mintea mea. Aceasta este tristețea mea.

Acum e limpede în mintea voastră ce este acela un Inițiat. El nu se gândește decât să înfrumusețeze, să îmbunătățească, să perfecționeze. Asta e tot. Și dacă nu se gândește la asta, nu e un Inițiat. E tot ce vreți, dar nu un Inițiat. Primul lucru (care îl preocupă este) să fie «precum în Cer, așa și pe pământ». Nici oamenii religiei nu s-au oprit pentru a descifra ceea ce se află

(ascuns) în această frază: toată filozofia inițiativă este conținută în ea și toate metodele sunt în ea, toate metodele, totul este în ea; programul discipolului, creștinului este conținut în ea. Și nu e de ajuns să pronunți (această frază), să ceri Domnului să-i trimită pe alții care să se ocupe (de asta). Nu ! Noi suntem cei care trebuie să ne angajăm în realizarea acestui lucru, să facem pământul (să fie) precum în Cer, să îl înfrumusețăm. Noi, noi, nu alții ! Dar ei se roagă și apoi pleacă, precum niște dezertori. N-au făcut nimic pentru a îmbunătăți (lucrurile) aici, pe pământ. De ce ? Ca în filozofia budistă: pământul este o vale a nefericirii, nu trebuie să te ocupi de el. Și catarii, și ei s-au înșelat. Întreaga lume nu a fost creată de Dumnezeu. Diavolul a creat-o. De aceea nu este chiar așa grozavă și frumoasă, pentru că nu Dumnezeu a creat-o. Și atunci trebuia disprețuit și corpul fizic, pentru că și el a fost creat de diavol. Trebuia disprețuit, părăsit... Ce aberație ! Unde au găsit asemenea filozofie ? Oh, là, là ! Filozofia budistă: trebuie să dezertezi permanent. Iar pământul va rămâne veșnic un lad. Nu, acum trebuie să facem din pământ un Paradis ! Să plecăm, să ne întoarcem, să plecăm, să ne întoarcem. De ce ? Pentru că (pe pământ) vor fi locuitori angelici și chiar și Dumnezeu va veni să se plimbe printre aceste ființe, când oamenii vor fi pregătiți asta. (Totul) de o puritate, de o ordine... Acum trebuie să aducem o altă filozofie, dragi frați și surori ! În trecut au existat filozofii nocive. Și catarii aveau lucruri bune, nu am intenția să-i

desființez. Da, lucruri bune, în afară de acesta. Puritatea, caritatea, (erau învățați) să nu le fie frică de moarte și așa mai departe, sunt lucruri extraordinare, minunate, divine. Dar ca să crezi că corpul fizic a fost creat de diavol ! Dar atunci diavolul este de-o inteligență (extraordinară), pentru a face asta ! Îl întrece pe Dumnezeu în inteligență ! Nu, nu, nu ! Cum se poate înghiți o asemenea filozofie ? Că există o polarizare, asta e altceva; există o polarizare: o latură bună și o latură rea, Dumnezeu și diavolul, dar trebuie explicat, făcută o distincție, așa cum am făcut eu cu personalitatea și individualitatea. Dar ca să rătăcești omenirea cu o asemenea filozofie, oh, là, là ! acesta e un lucru foarte grav. Și nimeni n-a vorbit despre asta.

Acum, în sfârșit, vine momentul ca întregul adevăr să se statornicească pe pământ. Toate lucrurile eronate strecurate pe ici, pe colo, vor fi respinse și totul va fi analizat și triat, totul va fi purificat, iar umanitatea va fi în posesia adevăratei filozofii, a celei mai bune filozofii. Așa cum e în Cer, așa va fi aici ! Și pentru întreaga omenire vine chiar și epoca în care să primească adevărata filozofie, așa cum a existat ea încă dinainte de Facerea lumii.

Vedeți cât este de limpede, de coerent, pentru artiști, pentru moraliști, pentru filozofi ? De ce există aceste trei categorii ? Nu le-am inventat eu, Inteligența cosmică le-a creat. De ce a dat ea acestor trei categorii activități, forme și lucruri diferite, posibilități de a se exprima diferit ? Același adevăr,

dacă vrei, aceeași lume, aceeași chintesență, dar diferit exprimate. Aceeași idee o poți prezenta sub o formă muzicală sau sub o formă picturală, sub o formă sculpturală sau ca dans, și așa mai departe. Aceeași idee. Sau poetic, prin poezie sau prin arhitectură, cum se făcea cu templele. De ce aceste temple nu se aseamănă, au forme diferite ? Pentru că exprimă idei diferite, tendințe diferite. De ce (unele) sunt ascuțite, (???), altele pătrate ? Pentru că exprimă idei diferite.

Iată deci câteva cuvinte despre această pagină.

Trebuie să știi că dacă nu consacrați destul timp și efort și iubire pentru a merge foarte sus și a percepe, capta, contempla ceea ce este perfect, nu veți reuși niciodată să-l realizați în planul fizic, sub o formă artistică, oricare ar fi ea. Pentru că lucrurile nu se fac așa, orbește. Cum să ajungi să exprimi tot ce e perfect, fără a avea contact cu ceea ce e perfect ? Este imposibil. Dar oamenii cred că se poate. (Ei cred că) ducând o viață prostească, dezordonată, vor crea tot ce e sublim ! Ei bine nu, vor crea ornamente de burlan, porcării, care vor exprima exact nivelul la care au ajuns. Nu se pot depăși, întrece pe ei înșiși. Cei care au reușit să se depășească, să se întrecă pe ei, de acolo reușesc să concretizeze în planul fizic. Nu te poți depăși, întrece pe tine însuși, dacă n-ai făcut asta mai înainte. Iar oamenii cred (că se poate). E idiot să crezi asta. Nu poți da ce nu ai. Cum se spune: cea mai frumoasă fată nu poate da ce nu are. Pentru a da, trebuie să ai. Pentru a crea, trebuie să ai

ceva în interiorul tău, pentru a realiza această creație care este în suflet, în spirit, în minte. Dacă nu o ai, nu o poți crea. Nu poți face să iasă (din tine) ceva divin dacă nu ai lucruri divine (în interior). Nu poți face să iasă ceva diabolic dacă nu ai lucruri diabolice în interior. Ești ceea ce ești, nimic mai mult. Și ca să poți să dai mai mult decât ceea ce ești, trebuie să mergi să te depășești pe tine însuși. Iar pentru a te depăși, trebuie să urci. Să te depășești, să urci, să captezi ceva și să-l dai. Iată secretul artei divine. Secretul. Și dacă nu sunteți obișnuiți să ascensionați, să faceți eforturi, să urcați către regiunile celeste, nu puteți primi nimic, vedea nimic, capta nimic. Și nu puteți crea nimic după aceea. Da, puteți crea, așa cum și copiii crează: ornamente de burlan, castele în Spania, adică din nisip. Și apoi își imaginează că sunt adevărate splendori. Dar când vor crește, când vor începe să urce puțin, să perceapă și să capteze, ooo, vor face lucruri care nu sunt deloc ca cele pe care le făceau când erau mici. Și lumea întreagă se va minuna.

Iar acum, drept concluzie, trebuie să faceți cu toții eforturi pentru a vă depăși pe voi înșivă, a vă întrece pe voi, să urcați mereu, să ascensionați, să percepeți ceva; să plecați în căutarea a ceva divin. De ce ? De ce ? De ce ? Pentru a putea da oamenilor ceva mai bun, mereu mai bun. Dacă eu, eu, n-aș face asta, dacă n-aș avea această ambiție, nu v-aș fi spus niciodată lucruri care depășesc, care întrec filozofia obișnuită, viața cotidiană. Ei da, dar cum ființa omenească așteaptă

mereu ceva nou, ceva mai bun, ceva mai frumos ... De aceea oamenii merg la teatru, la concerte, la music hall-uri, la expoziții, la muzeu. De ce ? Pentru a găsi ceva mai bun. Așadar acest instinct este deja prezent. Dar bieții de ei nu știu că în loc să meargă la concert, în loc să meargă la teatru, în loc să meargă la biblioteci, la spectacole de varietăți sau prin cabarete, pentru a vedea sâni mai frumoși decât ai nu știu cărei alte femei, ar fi mai bine să nu mai meargă atât de mult în exterior și să urce spre înalțimi prin meditație, prin contemplație. Va fi mai bine. Că există în noi un instinct care ne împinge mereu să căutăm ce este mai frumos, plăcut, minunat, asta da, (e adevărat). Inteligența cosmică a strecurat asta, altfel n-ar mai exista evoluție. Dacă Inteligența cosmică n-ar fi prevăzut asta și n-ar fi strecurat în noi un instinct pentru a îmbunătăți lucrurile, niciodată n-ar fi existat vreo evoluție, un progres, niciodată. Priviți plantele, priviți animalele: de milenii sunt la fel. Aproape că nu evoluează. Oamenii da. La oameni se poate vorbi de o evoluție. Da, dar când oamenii nu au Inițiați, nu au Maeștri și ghizi, instructori, cum sunt atât de împinși către exterior, către latura obiectivă, sunt victime și sclavi ai laturii obiective, atunci ei caută mereu în lume ceva mai frumos, mai bun, mai plăcut... Or, acesta nu este cel mai bun mod de a progresa, de a evolua. Cel mai bun mod este de a căuta în Înalt, pentru că tot ce au reușit oamenii să creeze, sunt doar câteva mici oglindiri ale lumii divine, încă nu este plenitudinea. Pentru că oamenii sunt

limitați în capacitățile lor, ei nu pot, în prea mare măsură să prezinte, să capteze și să dea ce au văzut și auzit. Nici chiar Beethoven, nici Mozart, Leonardo da Vinci, Titian, Rembrandt n-au reușit să prezinte ce vedeau, ce simțeau, ce auzeau înăuntrul lor, pentru că ființa umană este limitată.

Dacă credem că ducându-ne în expoziții, în muzee e cel mai bun mod de a găsi metoda de evoluție, ne înșelăm. Este bine, este bine să te informezi, să te instruiști – și eu m-am dus în muzee din lumea întreagă, am vizitat muzee, temple, biserici, expoziții, pretutindeni, în toate țările, și la music hall-uri, și la teatru am fost, dar foarte puțin în comparație cu vizitele pe care încercam să le fac în alte regiuni; și acolo am învățat, am perceput, am contemplat, am văzut lucruri care depășeau toate creațiile din lume. De aceea nu sunt foarte admirativ față de mici meștereli. Nu e vina mea; mi-au fost arătate lucruri și mai frumoase, și mai drăguțe, perfecte. Nu trebuie să mă acuzați, să-mi reproșați, pentru că dacă ați fi în locul meu, ați face poate chiar mai rău. Ați sparge totul. Eu sunt încă foarte drăguț, foarte respectuos. Am văzut asemenea lucruri... Eu îi sfătuiesc pe prietenii mei, dacă au încredere în mine, dacă au verificat până acum că totul este logic, totul este rațional, totul este veridic, totul este clar și corespunde realității, deci dacă ei au această încredere și pot urma această regulă, de a începe să urce, să se depășească pe ei înșiși, să se întreacă pe ei, pentru a putea apoi să devină creatori, chiar pentru proprii lor copii... Da,

trebuie ca copiii noștri să ne depășească; să nu aibă aceleași defecte, aceleași vicii, aceleași slăbiciuni ca noi. Creatorii, părinții - care sunt niște creatori – nu sunt atât de instruiți nici în felul de a crea. Așadar, cuvintele mele sunt totuși necesare, indispensabile și veridice ? (Acest lucru) Încă nu s-a realizat. Nu trebuie să ne imaginăm că suntem creatori. Oho, suntem încă departe ! Eu aș spune omenirii: «Dați-mi mijloacele materiale, numai mijloacele materiale, și consimțământul vostru, adică să spuneți, din curiozitate: «Bine, bine, vă dăm ce cereți. Vrem să vedem de ce sunteți în stare !» Într-o săptămână, Împărăția lui Dumnezeu va fi pe pe pământ. Nu mai mult, doar o săptămână. Dar nu numai cu materialele materiale, ci și cu consimțământul. Veți spune: «Dar câtă presumție ! Cât orgoliu ! Câtă vanitate !» Credeți ce vreți. Fără consimțământ, sunt zero. Cum vreți să vină Împărăția lui Dumnezeu fără consimțământ ? Fiecare are ideile, părerile, plăcerile, tendințele lui. Fără acest consimțământ, nici Dumnezeu nu poate. De ce ? Pentru că le-a dat oamenilor o mare putere de libertate și acum nici chiar el nu mai poate; e prea târziu, le-a dat prea multe puteri. Ei pot chiar să se împotrivescă, iar El trebuie să respecte împotrivirea lor. Vedeți ? Nu știați asta. Credeați că Dumnezeu poate orice. Ei bine, nu. El poate, dar nu vrea s-o facă, pentru că ar fi împotriva a ceea ce a creat, împotriva bunătății Lui, a drepătății Lui. El poate ! Oh, là, là ! Dar nu vrea, pentru că atunci s-ar contrazice. De aceea a dat afurisiților

acestora de oameni o putere, Doamne, Doamne ! Ei se opun chiar și lui Dumnezeu. Așa că eu cer consimțământul, iar acest lucru e foarte greu de obținut. De ce ? Pentru că sunt prea ignoranți, prea personali, nu știu unde le este interesul. Și dacă ar trebui acum să definesc în ce constă nenorocirea omenirii, v-aș spune, v-aș spune și ar fi la fel de matematic ca tot restul. Nenorocirea omenirii e că nu-și cunoaște interesul. Dacă și-ar cunoaște interesul, totul ar fi extraordinar. Reflectați, meditați (asupra acestui lucru) și veți înțelege într-o zi că această nouă filozofie se va răspândi în întreaga lume.